
Т Я И Д Е . . .

Тя иде — моята печаль,
Измжчена отъ призрака на тъмно щастие;
Завръща се съсъ устни кървави, замѣтната въ засѣнений вуаль
На мъртавъ идеалъ;
Завръща се съ усмивката на есень . .
Нима умрѣ о, моя тиха радость?

О, сѣнка на ласкающо забвение!
Съ развихрени, тъмнѣющи коси,
Обвий сѣня на сетнитѣ въ безумие отронени сълзи!
Надъ мировий ехтежъ ме тихо отнеси
И надъ измръзналитѣ устни
Сложи цѣлувката на сетния красивъ подемъ,
Издъхващъ въ своето безумие: —
Цѣлувката на болно-стихваща въ небитието пѣсень . .